

[Pia Kjærsgaard]

forbavset. Jeg troede, at udenrigsministeren var chokeret over, at den slags ting i det hele taget kunne foregå. Omfanget kan jo altid diskuteres, men er det ikke princippet, vi skal have gjort op med?

Og så svarede udenrigsministeren ikke på spørgsmålet om særloven. Jeg ved ikke, om det var en forglemmelse.

Dorte Bennedsen (S):

Når udenrigsministeren er rystet over, at hans vurdering af sikkerheden i Libanon blev underkendt, og at visse grupper af statsløse palæstinensere vender tilbage, skal det så tages som udtryk for, at udenrigsministeren er uvidende om, at f.eks. de palæstinensere, der flygtede i midten af 1980'erne, flygtede på grund af konflikter, som siden er blevet løst?

Pernille Frahm (SF):

Jeg er lidt forbavset over ministerens pletvise viden om disse palæstinensere. Ministeren ved vældig meget om, at et stort antal palæstinensere vender tilbage til Libanon, ikke så meget om, hvor længe de har opholdt sig her i Danmark, men dog lidt om, at rygter siger, at det drejer sig om frygtelig kort tid, og at de kun bliver i ganske kort tid i Libanon. Jeg kunne godt tænke mig, at ministeren måske gjorde sig den ulejlighed at sætte sig lidt mere ind i disse personers forhold, før han lufter sin politisk vældig belejlige forbavsel.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Medspørgerne skal stille spørgsmål, hvis de ønsker at være medspørgere.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Fru Elisabeth Arnold stillede jo strengt taget heller ikke noget spørgsmål, men kom med en konstatering, som viste, at fru Elisabeth Arnold ikke havde forstået, hvad jeg sagde, nemlig at jeg ikke reagerede på de regler, som jeg er udmærket bekendt med, men derimod på den virkelighed, vi havde konstateret.

Til fru Pia Kjærsgaard må jeg sige, at jeg har nok i almindelighed lidt mindre let ved at blive forarget end fru Pia Kjærsgaard, og jeg kan ikke blive forarget over, at reglerne gør det muligt for mennesker, der har fået asyl i Danmark, på et eller andet tidspunkt at vende tilbage til deres hjemland, eventuelt for at se, om

forholdene har ændret sig, eller af andre grunde. Det synes jeg er helt rimeligt, især når der er tale om mennesker, der måske har boet her i en længere årrække. Men det, jeg har studset over i denne sag, er, at det pludselig viser sig, at samtidig med at et flertal her i Folketinget vil fastslå, at det helt generelt er et problem for palæstinensere at vende tilbage – for det er jo det, der har været brugt som argument for den radikale særlov – viser virkeligheden, at det problem ikke eksisterer.

Til fru Pernille Frahms bemærkning om »pletvis viden« må jeg sige: Ja, jeg har ikke detaljeret viden om, hvad der er foregået herhjemme, og det er det, jeg nu beder om at få undersøgt nærmere. Jeg har reageret på oplysningerne fra ambassaden i Damaskus, som har gjort op, hvor meget der egentlig var tale om, og som kunne tilføje den oplysning, at flere af dem, der kom – uden at man kunne sætte nøjagtige tal på – kun havde været i ganske kort tid i Danmark. Det er det, vi nu skal have undersøgt nærmere, og jeg er sikker på, at der vil være interesse for det resultat.

Fru Dorte Bennedsen spørger, om jeg ikke er klar over, at der kan være forskellige årsager til, at man er flygtet. Jo, og netop derfor er det så vigtigt at fastholde den individuelle behandling, som et flertal i Folketinget altså så bort fra, da man så stort på de enkeltstående behandlinger, som Flytningenævnet og andre instanser havde gennemført. Det var fru Dorte Bennedsen og flertallet sammen med hende, der blæste på den individuelle behandling og bare sagde, at det generelt var farligt for palæstinensere at vende tilbage til Libanon. Vi har altså nu fået understreget, at det ikke passer i virkeligheden, og at Udenrigsministeriets og ambassaden i Damaskus' vurderinger holdt stik, og det synes jeg fru Dorte Bennedsen skulle tage ad notam, når hun en anden gang får lyst til at lave særlove af den art.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre opmærksom på, at den oprindelige spørger ikke behøver at stille supplerende spørgsmål, men medspørgerne skal naturligvis stille spørgsmål, hvis de vil have ordet.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg ønsker ikke at stille supplerende spørgsmål til dette, men blot at give udenrigsministe-